

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιεγέλασαν, δὲν ἔσκωψαν, ὁ μὴ ἐμπαιχθεὶς, ἀγλεύαστος ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἀφίνει ἄνθρωπο ἀπεριγέλαστο Ἀθῆν. || Παροιμ. Ποιὸς γάμος ἄκλαντος καὶ ποιὸ λείψαν' ἀπερ'έλαστο; (καὶ κατὰ τὸν γάμον συμβαίνουν ἀτυχήματα προκαλοῦντα θρήνους καὶ κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ νεκροῦ ἢ τὴν κηδείαν συμβαίνουν ἀστεϊά τινα προκαλοῦντα γέλωτα) Δημοτσαν. Συνών. ἀκοροῖδευτος, ἀπερίπαιχτος.

ἀπερίγραφτος ἐπίθ. λόγ. ἑνιαχ. ἀπερίγραφος Ἀθῆν. (παλαιότη.) — Ἀρχ. Μακρυγ. 2, 154

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπερίγραπτος.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιγραφῇ, ὁ ἀνώτερος περιγραφῆς, ἀσύγκριτος, ὑπέροχος: Ἐχουν τὰ μάτια τῆς λάμψης ἀπερίγραφη Ἀθῆν. Ἀπερίγραφη γενναιότητα Ἀρχ. Μακρυγ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Πότε θὰ ῥθῇ ἐκεῖν' ἡ ὥρα, | ἡ ἀπερίγραφη στιγμή
ποῦ θὰ βάλουμε στεφάνι | 'ς τὴν ὥραιά μας κεφαλὴ
Ζάκ.

ἀπερίεργα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπερίεργα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπερίεργος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ματαίως: Ἀπερίεργα ἔξεξες τὸν βοῦν.

***ἀπερινεγάζω**, 'μπερ'νεγάζω Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἐρινεγάζω.

Βάλλω ἐρινεοὺς εἰς ἡμέρον συκὴν διὰ νὰ μὴ ἀπορρέῃ ὁ καρπός: Νὰ μᾶς δώσετε κάμμιὰ πενηνταρξὰ ῥ'τοὶ νὰ 'μπερ'νεγάζωμε τὰ σῦκα μας.

ἀπερίπαιχτος ἐπίθ. λόγ. ἑνιαχ.

Ὁ μὴ περιπαχθεὶς, ὁ μὴ ἐμπαιχθεὶς. Συνών. ἀκοροῖδευτος, ἀπεριγέλαστος.

ἀπεριποίητος ἐπίθ. σύννηθ. ἀπεριποίητος Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπιρποίητος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπεριποίητος.

1) Ὁ μὴ τυχὼν περιποίησεως ἢ ὁ μὴ περιποιούμενος ἑαυτόν, ἡμελημένος σύννηθ.: Ἀπεριποίητος ἄρρωστος - ἀπεριποίητη γυναῖκα. Ἀπεριποίητο περιβόλι - σπίτι - χτήμα. Ἀπεριποίητο ντύσιμο σύννηθ. Τὸ κηπάρι ἀγρίεψε τόσα χρόνια ἀπεριποίητο Παξ. 2) Ὁ μὴ τυχὼν φιλόφρονος ξενίας, περιποιήσεων σύννηθ.: Ἀφησε τὸν ξένο ἀπεριποίητο.

ἀπεριποίησις ἡ, Λεξ. Δημοτρη. ἀπεριποίησις Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπεριποίητος.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀπεριποίητος ἐνθ' ἄν.: Καὶ τὴν ἀμολυσὰ τὴν παίρνει γι' ἀπεριποίησις ἡ γυναῖκα καὶ τὴ μεγάλη φύλαξι γιὰ καταφρόνιο Ἰόνιοι Νῆσ.

ἀπερπάτητος ἐπίθ. Πελοπν. (Τριφυλ.) κ. ἄ. ἀπρπάτ'τους Μακεδ. ἀπερπάτητος Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπρπάτ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπορπάτητος Α.Κρήτ. ἀπορπάτητος Α.Κρήτ. ἀπουρπάτ'τους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *περπατητός <περπατῶ. Ὁ τύπ. ἀπορπάτητος καὶ παρὰ Σομ.

1) Παθ. ὁ μὴ περιπατηθεὶς, ὁ μὴ διαβαθεὶς, ἄβατος ἐνθ' ἄν.: Χωράφι ἀπερπάτητο Τριφυλ. Ἐχάλασε ἡ σιρᾶτα κ' ἐγίνηκε ἀπορπάτητο Α.Κρήτ. Οὐ κάμπους εἶν' ἀπρπάτ'τους Αἰτωλ. Ἀ'βάδ' ἀπρπάτ'τον αὐτόθ. Τόπου δὲν ἄφ'κα ἀπρπάτ'τον Μακεδ. β) Ὁ μὴ τυχὼν ἐπιμελείας, ἐπὶ κτήματος Πελοπν. (Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡ μερξὰ αὐτὴ τῆς σταφίδας εἶναι ἀπερπάτητη (δὲν τὴν διηλθον οἱ τρυγῶντες ἐργάται) Αἰτωλ. Τό'χον ἀπρπάτ'τον τ' ἀμπελ' αὐτόθ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιπατήσῃ Α.Κρήτ. Πελοπν.

(Τριφυλ.): Παιδὶ ἀπερπάτητο (ἐπὶ νηπίου) Τριφυλ. Ἀπορπάτητο κωπέλλι Α.Κρήτ.

***ἀπερπάτιστατος** ἐπίθ. ἀπορπάτιστατος Πόντ. (Κερασ.) ἀπορπάτιστατος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *περπατιστός <περπατίζω.

Ὁ μὴ ἀχθεὶς εἰς περίπατον: Ἐφέκες τὸ παιδὶν ἀπορπάτιστατον.

ἀπέσω ἐπίρρ. Ἰκαρ. Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φερτ. Φλογ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) Χίος (Λιθ. κ. ἄ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀπέσ-σω Ἰκαρ. ἀπ-πέσ-σω Κύπρ. ἀπέσου Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) ἀπέσ' Καπ. (Μισθ. Σίλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀμπέσ' Πόντ. (Ὁφ.) ταπέσου Πόντ. (Οἶν.) ἀπέσα Πόντ. (Ὁφ.) ἀπισουσιὰς Σάμ. ἀπέσιον Καπ. (Σίλ. Συνασσ.) ἀπόσου Καλαβρ. πέσω (Φάρας. κ. ἄ.) βέσω Καπ. (Σίλατ.) πέσου Καπ. (Ἀφσάρ. Φάρας. κ. ἄ.) πέσ' Πόντ. (Χαλδ.) πόσ-σω Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπέσω. Ὁ τύπ. ἀπ-πέσ-σω καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1, 218 (ἐκδ. RDawkins) «ἐστρέψαν τῆς ὅτι τῆς ἐπῆραν ἀπ-πέσ-σω τῆς». Ὁ τύπ. ἀπόσου κατ' ἀναλογ. τῶν ἐπιρρ. αὐτοῦ, ποῦ κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 309. Ὁ τύπ. ἀπισουσιὰς ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀπεσωσιὰς ἐκ παρεκτάσεως ἀναλογικῆς κατὰ τὸ ἀνισωσιὰς, διχωσιὰς κττ.

Α) Τοπικῶς 1) Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐνδοθεν, ἀπομέσα Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) Χίος: Φρ. πόσ-σω μου - σου κττ. (ἀπὸ τὸ σπίτι μου - σου) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. Τώρα ἤρτες πόσ-σω σου (τώρα ἤλθες ὅθεν ἔπρεπε νὰ ἔλθης, ὁρῶνς εἰτε) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἐξέβην πόσ-σω του κρυφὰ τὸ ἐπῆεν 'ς τὸν δεσπότην αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1, 366 (ἐκδ. RDawkins) «οὐδὲ ἀπ-πέσ-σω ἐβγαίν-ναν ἔξω». Συνών. ἀπαπέσω 1, ἀπαπέσω θ' ἰ. β) Ἐκ μεσογειότερου μέρους Χίος: Ἐρχομαι ἀπέσω. γ) Ἀπὸ μακρὰν Χίος. 2) Ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, πρὸς τὰ ἐντὸς Καπ. (Σίλ. Συνασσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐλα - ἔμπα ἀπέσ' Χαλδ. Ἀπέσου ἔλα, λέγω σε Οἶν. Δέβ' ἀπέσ' 'ς σ' ὁσπίτ' (πήγαινε μέσα 'ς τὸ σπίτι) Χαλδ. Θρύμματα πολλὰ ἐσέγκες 'ς σὸ φαγεῖν ἀπέσ' (ἐρριψες πολλὰ θρύμματα μέσα 'ς τὸ φαεῖ) Κοτύωρ. || Φρ. Βάλλω ἀπέσ' (φυλακίζω) Τραπ. Ἐπῆρην ἀτον ἀπέσ' (ἐδέχθη τὸν γαμβρὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὡς ἐσώ-γαμβρον) Κερασ. Ἐσῆβην ἀπέσ' (κατενόησε) Πόντ. || Ἄσμ.

Ἀνοιξε, Μαροῦ μ', ἀνοιξε, πᾶρ τὸν ξένον ἀπέσω Καπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἐρωτοπαίγν. στ. 578 (ἐκδ. Hesseling - Pernot σ. 48) «ὅτι ἐσέβην ἡ ἀγάπη σου ἀπέσω 'ς τὴν καρδιά μου». Συνών. μέσα. β) Πρὸς μεσογειότερον μέρος Χίος: Πήγαινε ἀπέσω. Ἀπέσω ἔγκαψεν (ἔκαψε μεσογειότερον). Συνών. ἀπαπέσω 2. 3) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐνδον, μέσα Ἰκαρ. Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Μισθ. Σίλ. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φάρας. Φερτ. Φλογ. κ. ἄ.) Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ. Λάουνδ.: Ποῦ ἦσαν; — Ἀπέσω Χίος Τὸ πεθυμᾷ ἡ ψυχὴ μου ἀπέσω Κρήτ. Ἀπέσ' 'ς σὸ κεπὶν - 'ς σ' ὁσπίτ' - 'ς σὸ σκολεῖον Χαλδ. Ἀπέσ' 'ς σὴν κοιλία μ' - 'ς σὸ νερόν αὐτόθ. Ἀπέσ' 'ς σὴν ἐμιθέα (μέσα εἰς τὴν μέσην) Ὁφ. Ἀκεῖ ἀπέσ' ἔτον (ἐκεῖ μέσα ἦτο) Κοτύωρ. Κεῖνος ὁ γιὰρς μου ἀπ-πέσ-σω δούλευκεν τὸ ἐγὼ ἐθάγκον τὸ ἐν' γιὰμ-μένος (γιαρς = πληγὴ) Κύπρ. Ἦσαντε πέσου οἱ τζιράχοι (μαθηταὶ) Καπ. Τερεῖ 'ς ἔσαν δάσος ἀπέσ' 'ς σὴν μέσην φωτιά (βλέπει 'ς τὴ μέση τοῦ δάσους φωτιά. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. Ἀδελφὸ μ' ἀπέσ'

ἐν' (ὁ ἀδελφός μου εὐρίσκεται ἐντός) Χαλδ. 'Απέσα μ' (μέσα μου) 'Οφ. || Φρ. 'Απέσ' κ' ἔσ' (δὲν ἔχει μέσα, δηλ. δὲν ἔχει νοῦν) Χαλδ. 'Απέσ' 'ς σὴν καρδιά μ' ἔχω σε (ἐκ καρδίας σὲ ἀγαπῶ) Κερασ. 'Απέσ' 'ς σὴν καρδιά σ' εἶμαι (γινώσκω τοὺς διαλογισμούς σου) αὐτόθ. Βράζ' ἀπέσ' 'ς σὴν καρδιά μ' (αἰσθάνομαι θερμὴν ἀγάπην πρὸς αὐτόν) αὐτόθ. Λέει ἔξ' ἀπέσ' (λόγους ἀσυναρτήτους) Κοτύωρ. Χαλδ. 'Επέμ'νεν ἀπέσ' 'ς τὴ μέσεν (τὴν ἔπαθεν, ἀπέτυχε) Τραπ. Εἶμ' ἀπέσ' 'ς σὴν δουλείαν (ἔχω γινώσιν τῶν συμβαινόντων) Χαλδ. 'Επῆρεν ἀπέσ' (ἐξεπυρσοκρότησεν, ἐπὶ ὄπλου) Κερασ. || Παροιμ. φρ. 'Εσὺ ντὸ θὰ λές, ἐγὼ ἀπέσ'-ι-μ' ἔχ' ἀτα (ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ εἰπῇς σύ, ἐγὼ τὰ ἔχω μέσα μου. Πρὸς τὸν θεωροῦντα τοὺς ἄλλους ἀσυνέτους καὶ θέλοντα νὰ συμβουλευῇ) Τραπ. || Παροιμ. Φάκ' ἀπέσ' ἀτ' κ' ἀναλύ' (φακὴ μέσα του δὲν μουςκεύει. 'Επὶ τοῦ μὴ ἐχεμύθου. κ' ἀναλύ' ἐκ τοῦ κ' ἀναλύ') αὐτόθ. || *Ἄσμ.

'Απ-πέσ-σω 'φόρησε γρουσα, ἀπ-πέξω γρουσταλ-λένια Κύπρ.

'Ενοιξεν τ' ἕναν τὸ ταφίν, ἀπέσ' 'σιουδᾶ γομᾶτον, ἔνοιξεν τ' ἄλλο τὸ ταφίν, ἀπέσ' αἷμαν γομᾶτον (σιουδᾶ = ὀστᾶ) Τραπ.

Μάννα, ὁκίσον τὴν κάρδᾶν μου καὶ τέρ' ἀπέσ' ντὸ ἔδει Κρώμν.

Κι ἀπέσ' ἡ κόρ' ἐκάθειτον, λάμπει σὰν λάμπ' ὁ ἡλὼν Τραπ.

'Ερθεν ἀντάρα καὶ δειμῶς, συναργαρίν χαλάζιν, ἄλλους ψηλὰ ἐκρέμιζεν, ἄλλους 'ς σὰ χαμελίας, ἄλλους ἐπεντιδᾶσεν 'πέσ' 'ς σὰ τεβορορζῖᾶ (ἡλθεν ἀντάρα καὶ θύελλα, σφοδρὰ χάλαζα, ἄλλους ἔρριπεν ὑψηλὰ, ἄλλους χαμηλὰ καὶ ἄλλους ἔρριπεν εἰς τὰς ρίζας τῶν ἐλατῶν) Χαλδ.

'Ασπρα φορεῖς, ἄσπρ' ἀναλλάεις, ἄσπρον ἐν' τὸ καρδόπο σ', αῖς ἔξερα ποῖον παλληκάρ' θὰ κεῖται ἀπέσ' 'ς σὸ ῥόπο σ' (καρδόπον = καρδούλλα, ῥόπον = ψυχούλλα) Τραπ. 'Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 1074 (ἐκδ. Wagner σ. 178) «ἡ μαῖμου ἀπέμεινεν ἀπέσω εἰς τὴν τρυπάν». Καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρ. προηγούμενου ἐπιθετικῶς: 'Σ τὴν ἀπέσω μερῶ (εἰς τὰ μεσόγεια) Χίος (Λιθ.). 'Εκάαν τ' ἀπέσ' τὰ φυλλοκάρδᾶ μ' (ἐκάησαν τὰ βάθη τῆς καρδίας μου) Κερασ. || Παροιμ. Τ' ἔξ' τὸ μῆλον κόκκινον, τ' ἀπέσ' ἐν' σαπεμένον (τὸ ἔξω τοῦ μήλου κόκκινο καὶ τὸ μέσα σάπιο. 'Επὶ ἀνθρώπου φαινομενικῶς εὐρώστου) Τραπ. 'Επολογήθηκεν τῷ ὁ γάδαρος 'πὺ τὴν ἀπ-πέσ-σω πάγνην (ἐπὶ τοῦ ὁμιλοῦντος περὶ πράγμα-τος ἀγνώστου εἰς αὐτόν. πάγνη = παχνί) Κύπρ. 'Εμ τ' ἐλαίας τ' ἔξ', ἐμ τ' ὠβγοῦ τ' ἀπέσ' (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος πάντοτε τὸ καλύτερον μέρος κατὰ τὴν διανομὴν πραγμάτων τινος καὶ γενικώτερον ἐπὶ τοῦ διεκδικοῦντος τὰ πάντα ὑπὲρ ἑαυτοῦ) Τραπ. 4) 'Αναμεταξύ, μεταξύ Καππ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Εἴπαντι ἀτζεῖνοι 'πέσω τουν Καππ. 'Ολομόναχος ἐπέμ'νεν ἀπέσ' 'ς σοὶ Τούρκ' Πόντ. Συνών. ἀνάμεσα 1 (α). 5) Οὐς., οἰκεῖος Κύπρ.: 'Εγὼ εἶμαι 'πὺ τοὺς ἀπ-πέσ-σω καὶ 'ἐν μοῦ πιστεύετε. || Φρ. 'Ησαν οἱ ἀπ-πέξω νὰ βγάλουν τοὺς ἀπ-πέσ-σω (ἡ ῥῥαν τὰ ἄγρια νὰ δῶξουν τὰ ἡμερᾶ).

Β) Χρονικῶς 1) 'Εν διαστήματι, ἐντός Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): 'Σ σὰ ὀγδοήντα μέρες ἀπέσου γύρισα τὸν κόσμον ὅλο (ἐντός ὀγδοήκοντα ἡμερῶν. 'Εκ παραμυθ.) 'Αμισ. 'Σ σὰ τέσσερα χρόνια ἀπέσ' ἔμαθεν τὰ γράμματα Κερασ. Χαλδ.

2) 'Επειτα, κατόπιν Καππ. Σάμ.: Τὸν ἔβανι οἱ μὲν καρρότσα νὰ πάη νὰ μάθ' τὸν βιουλὶ πρῶτα κι ἀπισουστὰς νὰ τουνι πά' ἄδρα (ἐκ παραμυθ.) Σάμ. || *Ἄσμ.

Πολέμ'σαν ἄδεια, πολέμ'σαν, κι ἀπέσω δὲν τὰ πῆραν (ἄδεια = μάτην) Καππ.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. Χίος.

ἀπεσσωθεὶς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπ-πεσ-σωθεὶς Κύπρ. ἀπ-πεσ-σωθεὶς Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω, παρ' ὁ καὶ ἀπ-πέσ-σω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - θ ῥό.

'Εντός, μέσα: 'Ησαν ἀπ-πεσ-σωθεὶς τῆς πόρτας τῶν ἐν εἶδα τον. 'Αντίθ. ἀπέξωθεν 2.

*ἀπέσω-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπεδκαικὰ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπιδκαικὰ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπιδαικὰ Πόντ. ('Οφ. κ. ἄ.)

'Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέσω καὶ κάτω. 'Ο τύπ. ἀπιδαικὰ πιθανῶς κατ' ἀνομοίωσιν.

1) 'Επὶ κινήσεως εἰς τόπον, ἐντός που, μέσα Πόντ. (Χαλδ.): Δέβ' ἀπεδκαικὰ (εἰσελθε ἐνδον που). 'Εμπ' ἀπιδ-καικὰ, τέρεν ποῖος ἐν' (ἔμπα μέσα νὰ ἰδῇς ποῖος εἶναι).

2) 'Επὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐνδοθι, μέσα Πόντ. ('Οφ. Τραπ. Χαλδ.): 'Εστὰ ἀπιδκαικὰ (στάσου μέσα) Τραπ. 'Απι-δαικὰ 'ς σ' ὁσπίτ' στέτδ' ὁ τδύρι μ' (μέσα 'ς τὸ σπῖτι στέκει ὁ πατέρας μου) 'Οφ.

*ἀπέσω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπέδκέσ' Πόντ. (Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπιδκέσ' Πόντ. ('Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπιδέσ' Πόντ. ('Οφ. Σαράχ.)

'Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέσω κ' ἔσω. Τὸ ἀπιδέσ' κατὰ τὸ ἀπιδαικὰ, περὶ οὗ ἰδ. *ἀπέσω-καὶ κάτω.

1) 'Εντός, ἐνδον που, μέσα κάπου Πόντ. ('Οφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.): Γηρίζ' ἀπιδκέσ' 'ς σ' ὁσπίτ' - 'ς σὸ χωράφ' (περιφέρεται μέσα 'ς τὸ σπῖτι - εἰς τὸ χωράφι). Τὸ χτήνον τρέδ' ἀπιδκέσ' 'ς σὸ χωράφ' (ἡ ἀγελάδα τρέχει ἀνὰ τὸ χωράφι, κατὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀγροῦ) Χαλδ. Πορπατῖ ὁ τδύρι μ' ἀπιδέσ' 'ς σὸ χωράφ' 'Οφ. β) 'Ανὰ μέσον, μεταξύ Πόντ. ('Οφ. Τραπ.): 'Αντὰ πέειναμε 'ς σὰ ζὰ ἀπιδκέσ' 'ς σὰ χω-ράφᾶ (ὅταν ἐπηγαίναμεν εἰς τὰ ζῶα μεταξύ, διὰ μέσον τῶν ἀγρῶν) 'Οφ. 'Εκεῖνος ἔφρευεν ἀπαδᾶ-ἀκεῖ 'ς τὰ κεδέδες ἀπιδ-κέσ' 'ς τὰ πρόβατα καὶ κ' ἐπιάσκουτον (ἐκεῖνος ἔφευγε ἀπεδῶ κι ἀπεκεῖ 'ς τοῖς γωνίες ἀνάμεσα 'ς τὰ πρόβατα καὶ δὲν ἐπιάνετο. 'Εκ παραμυθ.) Τραπ. 2) Χρονικῶς ἀπλῶς ἢ ἐπαναλαμβανόμενον, ἐνίστε, πότε πότε Πόντ. (Τραπ. Σάντ.): 'Απιδκέσ' κι ἀπιδκέσ' ἔρται (ἔρχεται) Χαλδ.

*ἀπέσω-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀπιδκιάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπισ-τῖάν' Πόντ. ('Οφ.)

'Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπέσω κι ἄνω.

'Εντός που πρὸς τὰ ἄνω, μέσα καὶ κατὰ τὸν ἀνήφορον ἐνθ' ἄν.: 'Ο λάγον ἔφρευεν ἀπιδκιάν' 'ς σ' ὀρμάν' (ὁ λαγὸς ἔφυγε διὰ τοῦ δάσους κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω) Χαλδ.

*ἀπέσω-μερῶ ἐπίρρ. ἀπέσ'-μερέαν Πόντ. ('Οφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπέσ'-μερέα Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.)

'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω καὶ τοῦ οὐς. μερῶ.

1) 'Επὶ κινήσεως εἰς τόπον, πρὸς τὰ ἐντός Πόντ. (Χαλδ.): 'Ελ' ἀπέσ'-μερέαν. 2) 'Επὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐνδοθι, μέσα ἐνθ' ἄν.

ἀπεσώρουχο τό, ἀμάρτ. ἀπ-πεσ-σώρουχον Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω καὶ τοῦ οὐς. ροῦχο, παρ' ὁ καὶ ροῦχον.

Περιοκελὶς ἰδίᾳ τῶν γυναικῶν: 'Εστέχνωσεν τὸ ἀπ-πε-σ-σώρουχον τοῦ μωροῦ.

ἀπετάλωτος ἐπίθ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀπιτά-λουτους ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πεταλωτός < πε-ταλώνω.

